

ಪ್ರಭಾಕರ ನೀರ್ಮಾರ್ಗರ 'ತಿಲ್ಲಾನ' ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಭೂತಾರಾಧನೆಯ ಮುಂದಿರುವ ತಲ್ಲಣಗಳು

ಹೇಮಾವತಿ

ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ

ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ

ಮಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ

ಮಂಗಳಗಂಗೋತ್ರಿ, ಮಂಗಳೂರು.

Article Link: <https://aksharasurya.com/2024/03/hemavathi.php>

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.10775051>

ABSTRACT:

ಪ್ರಭಾಕರ ನೀರ್ಮಾರ್ಗರ 'ತಿಲ್ಲಾನ' ಕಾದಂಬರಿಯು ಕರಾವಳಿಯ ಭೂತಾರಾಧನೆಯ ಸ್ವರೂಪದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ಕುರಿತ ಕಥನವಾಗಿದೆ. ಭೂತಾರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ನರ್ತಕರಾಗಿ ವೇಷಧಾರಿಗಳಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸಿ, ಭೂತ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿರುವ ನಲಿಕೆ ಜನಾಂಗದ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬದುಕನ್ನು ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸುವ ಕಾದಂಬರಿ ಇದಾಗಿದೆ. ಭೂತಾರಾಧನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ತಮ್ಮ ಕುಲಕಸುಬನ್ನು ಆಧುನಿಕ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆ ಸಮುದಾಯದವರು ಎದುರಿಸುವ ಸವಾಲುಗಳ ಕುರಿತಂತೆ ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಕೆಲವು ಮಹತ್ವದ ಒಳನೋಟಗಳನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುತ್ತದೆ. ಭೂತಾರಾಧನೆಯ ಪಠ್ಯ ಮತ್ತು ಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಈವರೆಗೆ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕ್ಷೇತ್ರಕಾರ್ಯ, ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ಸಂಶೋಧನೆಯ ಕುರಿತಂತೆ ಕೆಲಸಗಳು ಈ ಆರಾಧನಾ ಪ್ರಕಾರದ ಉಳಿವಿಗೆ ಯಾವ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನೆರವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಎತ್ತುವ ಒಂದು ಮಹತ್ವದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಈ ಮಾದರಿಯ ಅಧ್ಯಯನಗಳ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಭೂತಾರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನೇ ಅರ್ಪಿಸಿಕೊಂಡ ಕಲಾವಿದರಿಗೆ ಸಿಗಬಹುದಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಮನ್ನಣೆ ಎಂತಹದ್ದು ಎಂಬುದು ಕಾದಂಬರಿ ಎದುರುಗೊಳ್ಳುವ ಇನ್ನೊಂದು ಮಹತ್ವದ ಸವಾಲು ಸಹ ಹೌದು. ಈ ಬಗೆಯ ಮಹತ್ವದ ಸವಾಲುಗಳ ಜತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಾದಂಬರಿ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಮತ್ತೆ ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

KEYWORDS:

ಭೂತದ ಭಂಡಾರ, ನಲಿಕೆ ಜನಾಂಗ, ಸಿಂಗದನ, ಬಲಿಮುದ್ರೆ, ಮಡಿ-ಮೈಲಿಗೆ, ತುಳುನಾಡು, ಭೂತಾರಾಧನೆ.

ತುಳುನಾಡಿನ ಜನರು 'ಭೂತ'ಗಳನ್ನು 'ದೈವಿಕ' ಶಕ್ತಿಗಳೆಂದು ನಂಬಿ ಆರಾಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದ ಸ್ಥಳ, ಕಾಲ ಮತ್ತು ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅಲೌಕಿಕವಾದ ಆವರಣವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡು ತಾವು ನಂಬಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಅನೇಕ ಭೂತಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆರಾಧನೆಯ ಈ ಪದ್ಧತಿಯು ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಪ್ರದೇಶ ಹಾಗೂ ಒಂದು ಜಾತಿಯ ಜನರು ಮತ್ತು ಕುಟುಂಬಸ್ಥರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿಲ್ಲ. ನೂರಾರು ಸಂಖ್ಯೆಯ ಭೂತಗಳು, ಅವುಗಳ ಗುಡಿಗಳು, ಆರಾಧನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ, ಇರುವ ಆಯುಧಗಳು, ಭೂತಗಳ ಮುಖವಾಡಗಳು ಇವೆಲ್ಲವುಗಳನ್ನು ಜನರು ಗೌರವ, ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ತುಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿಯೂ, ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿಯೂ ಹಿಂದುಳಿದಿರುವ ನಲಿಕೆ, ಪರವ, ಪಂಬದ ಜಾತಿಯ ಜನರು ಈ ಬಗೆಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸ್ವರೂಪದ ಆರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬಣ್ಣ, ವೇಷಭೂಷಣ, ಹಾಡು, ಮಾತು ಮೊದಲಾದ ರಂಗಪರಿಕರಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ತಾಂತ್ರಿಕ ಸ್ವರೂಪದ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಕಲಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪರಿಶಿಷ್ಟ ವರ್ಗದ ಈ ಕಲಾವಿದರ ಜೊತೆಗೆ ತುಳುನಾಡಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ತುತ್ತ ತುದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಸಹ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡು ಭೂತಾರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಭೂತಾರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಪೂಜೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಗೌಡರು, ಬಿಲ್ಲವರು, ಬಂಟರು, ಕುಂಬಾರರು ಮೊದಲಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತರರೂ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಭೂತಾರಾಧನೆಯ ತಾಂತ್ರಿಕ ಸಿದ್ಧತೆಗಳಾದ ಮಂಡಲಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದು, ಹೋಮವನ್ನು ಇಡುವುದು, ಸಿಂಗದನವನ್ನು (ಆಯುಧ, ಆಭರಣಗಳನ್ನಿಡುವ ಪವಿತ್ರ ಸ್ಥಳ, ಬಿಳಿಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹೊದಿಸಿ ಮಾಡುವ ಗುಡಿಯಂತಹ ರಚನೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮೂರು ಅಂತಸ್ತುಗಳು ಇರುತ್ತದೆ.) ಅಲಂಕರಿಸಿ ಭೂತದ ಆಯುಧ ಮುಖವಾಡ ಮತ್ತು ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಇಡುವುದು, ಬಲಿಮುದ್ರೆಯನ್ನು ಬಲಿಪೀಠದ ಮೇಲೆ ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದು. ಪನಿವಾರ ಮತ್ತು ಸ್ವಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸುವುದು. ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪೂಜಾರಿಗಳು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಕರಾವಳಿಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೈವಿಧ್ಯ ಮತ್ತು ಹಿರಿಮೆಗೆ ಭೂತಾರಾಧನೆಯ ಕೊಡುಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದುದು. ತುಳುನಾಡಿನ ಸಂಕೀರ್ಣ ಮತ್ತು ಪಾರಂಪರಿಕ ಆಚರಣೆ ಇದಾಗಿದ್ದು, ಆರಾಧನಾ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ರಂಗ ಸಂಪ್ರದಾಯವಾಗಿ, ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಭಾಗವಾಗಿ, ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ವಿಧಾನವಾಗಿ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಪದ್ಧತಿಯಾಗಿ ಇಲ್ಲಿನ ಜನರ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ

ಒಳಗಾಗಿದೆ. ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ತುಳುನಾಡಿನ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬದುಕಿನೊಂದಿಗೆ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದು ಇಲ್ಲಿನ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಪುನಃ ರಚಿಸುವ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಕೊಡುಗೆ ನೀಡಿದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನವ ಇತಿಹಾಸದ ತಾತ್ವಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಮುರಿದು ಕಟ್ಟುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭೂತಾರಾಧನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಥನಗಳು ವಿಶಿಷ್ಟ ಪಾತ್ರವಹಿಸುತ್ತವೆ. ಕುಂದಾಪುರ ಪರಿಸರವನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ತುಳುನಾಡಿನ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ದೈವ ಮತ್ತು ಭೂತಗಳನ್ನು 'ದೈವಿಕ' ಶಕ್ತಿಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಆರಾಧನೆ ಮಾಡುವುದು ಇಲ್ಲಿನ ವಿಶೇಷ. ಭೂತದ ಕಾರಣಿಕವನ್ನು ವೈಭವೀಕರಿಸಿ ದುಷ್ಟ ನಿರ್ಮೂಲನೆ, ಶಿಷ್ಟ ರಕ್ಷಣೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೆಳೆದು ಬಂದ ಆರಾಧನಾ ಪ್ರಕಾರವೇ ಈ ಭೂತಾರಾಧನೆ.

ಭೂತಾರಾಧನೆಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವಿದ್ವಾಂಸ ಎಂ.ಜೆ. ವಾಲ್ಪೊಸ್ ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಹೀಗಿವೆ: "ಕುಟುಂಬ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಭೂತಾರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಮರದ ಮಂಚ, ಗಂಟೆ, ಖಿಡ್ಲೆ, ಕತ್ತಿ, ನೀರು ತುಂಬಿಸಿಟ್ಟ ಮಡಕೆ-ಇವು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಇದನ್ನು ಭೂತದ ಭಂಡಾರ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಈ ಭಂಡಾರಗಳಲ್ಲಿ ಭೂತಗಳು ವಾಸಿಸುತ್ತವೆ". ಜನರು ಈ ಭೂತಗಳನ್ನು ತಂಬಿಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವಾರ್ಷಿಕವಾಗಿ ಆರಾಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಎಡೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ, ಕೋಳಿಯ ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಯ್ದು ಆದರ ರಕ್ತವನ್ನು ಅನ್ನದ ಮುದ್ದೆಯ ಮೇಲೆ ಸುರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಜನ ಮತ್ತು ಜಾನುವಾರುಗಳಿಗೆ ಕಾಯಿಲೆಗಳು ಬಂದರೆ ಅದು ಭೂತದ ಉಪದ್ರವದಿಂದ ಬಂದುದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಭೂತಗಳ ಗುಡಿಗಳನ್ನು ಭೂತ ಸ್ಥಾನಗಳೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಮನುಷ್ಯ, ಹಂದಿ ಮತ್ತು ಹುಲಿಗಳ ಮುಖಗಳನ್ನು ಹೋಲುವ ಮುಖವಾಡಗಳನ್ನು ಗುಡಿಯ ಒಳಗಡೆ ಇಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ವರ್ಷಕ್ಕೊಂದು ಬಾರಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಭೂತಗಳಿಗೆ ಗ್ರಾಮಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೋಲ ರೂಪದ ಉತ್ಸವವು ನಡೆಯುತ್ತದೆ, ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಕೂಡಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಗ್ರಾಮದ ಗುರಿಕಾರರು ಕೋಲದ ದಿನವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸುತ್ತಾರೆ. ಎತ್ತರವಾದ ಕಂಬಕ್ಕೆ ಏರಿಸುವ ಧ್ವಜ ಕೋಲದ ಪ್ರಾರಂಭವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ರಾತ್ರಿ ಪೂರ್ತಿ ಕೋಲವು ಉತ್ಸವದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಕೋಲ ಆರಂಭವಾಗುವ ವೇಳೆ ಪೂಜಾ ರಿಯು ಖಿಡ್ಲೆ ಮತ್ತು ಗಂಟೆಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಆವೇಶವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ಹಿನ್ನೆಲೆಯಾಗಿ ಹಿಮ್ಮೇಳವು ಇರುತ್ತವೆ.

ಮುಂದೆ ಬಣ್ಣದ ವೇಷಭೂಷಣಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತನಾದ, ನಲಿಕೆ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ ಭೂತದ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಸೇರಿರುವ ಜನಸಮೂಹದ ನಡುವೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಆವೇಶದಿಂದ ಕುಣಿಯುತ್ತಾನೆ.

ಅಲಂಕಾರ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಎತ್ತರವಾದ ಅಣಿಯನ್ನು ಬೆನ್ನಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಆವೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಆಲೌಕಿಕ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸೇರಿದ ಭೂತದ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇಂತಹ ಭೂತವು ಅಟ್ಟಹಾಸವನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಊರಿನ ಜನರು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ತನಗೆ ಸಹಜವಲ್ಲದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಈ ಭೂತವು (ವ್ಯಕ್ತಿಯು) ವಿಶಿಷ್ಟ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತದೆ. ಕುಟುಂಬದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥ, ಗ್ರಾಮ, ಗುರಿಕಾರರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಕರೆಯುತ್ತದೆ, ಗ್ರಾಮಸ್ಥರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತದೆ. ಸಂತ್ಯಾಪ್ತಿಯ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ನಂಬಿದ ಭಕ್ತರ ನಡುವಿನ ವಿವಾದ ಮತ್ತು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿ ನ್ಯಾಯತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಮುಂದೆ ಭೂತವು ಆಹಾರವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಭೂತದ ಪ್ರತೀಕವಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಹೊದಳು, ಎಳನೀರು, ಕೋಳಿ, ಶರಾಬು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಬಳಿಕ ಪ್ರಸಾದ ವಿತರಣೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ನಡೆಯುವ ವೇಳೆಗೆ ಬೆಳಗು ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಪ್ರಸಾದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಜನ ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಮರಳುತ್ತಾರೆ.

ತುಳುನಾಡಿನ ಸಮಾಜದ ರಾಚನಿಕ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೂ ಭೂತಾರಾಧನೆಯ ರಾಚನಿಕ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧಗಳಿವೆ. ಇಲ್ಲಿಯದು ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಬದ್ಧವಾದ ಸಮಾಜ. ಜಾತ್ಯಾಧಾರಿತ ಶ್ರೇಣೀಕೃತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವ ತುಳುವ ಸಮಾಜವು ಜಾತಿಗಳ ನಡುವೆ, ಜನಾಂಗಗಳ ನಡುವೆ ಅಂತರವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಜಾತಿ, ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಜನರು ಜೀವನಾವರ್ತನ ಮತ್ತು ವಾರ್ಷಿಕಾವರ್ತನ ಆಚರಣೆಗಳ ಮೂಲಕ ಜನಾಂಗನಿಷ್ಠ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಿಷ್ಟ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತೊಂದು ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜನಾಂಗಗಳ ನಡುವೆ ಜನಾಂಗಗಳು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗೆ ಇದಾಗಿದೆ. ಇರುವ ಅಂತರವನ್ನು ಮಡಿ-ಮೈಲಿಗೆಯ ಕಲ್ಪನೆ, ಮೇಲು ಕೀಳೆಂಬ ಭಾವನೆ, ಸುಸಂಸ್ಕೃತ-ಅನಾಗರಿಕ ಎಂಬ ಗ್ರಹಿಕೆ ಈ ಅಂಶಗಳು ಅಧಿಕೃತಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ. ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಮೇಲ್ಮಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಜಾತಿಯ ಜನರು ಸಂಪೂರ್ಣ 'ಮಡಿ'ಯವರಾಗಿ, ಅತ್ಯಂತ ಕೆಳಗಿನ ಸ್ತರದ ಜನರು ಸಂಪೂರ್ಣ 'ಮೈಲಿಗೆ'ಯವರಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಶ್ರೇಣಿಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಜನಾಂಗಗಳ ಜನರು ಮಡಿ-ಮೈಲಿಗೆಯ ನಡುವೆ ತೂಗಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಜಾತ್ಯಾಧಾರಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮೇಲು-ಕೀಳು, ಮಡಿ-ಮೈಲಿಗೆ ಇಂತಹ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಭೂತಾರಾಧನೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ.

ಭೂತಾರಾಧನೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಅಂಗವಾದ ಹಲವಾರು ಪಾಡ್ಡನಗಳು ಜಾತ್ಯಾಧಾರಿತ ಸಮಾಜದ ಭೂತಾರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಇಂದು ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಯ ಜನರು ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಲಿಕೆ, ಪರವ, ಪಂಬದರು ಭೂತಾರಾಧನೆಯ ಕೇಂದ್ರ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಆಡಳಿತ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಜನ ರಿದ್ದಾರೆ. ಭೂತಾರಾಧನೆಯ ಸಿದ್ಧತೆ, ತಯಾರಿ ಕೆಲಸ, ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ರೂಢಿಸುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಇತರ ಕೆಲವು ಜನಾಂಗದವರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅನೇಕ ಜನಾಂಗಗಳ ಒಳಗೊಳ್ಳುವಿಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಭೂತಾರಾಧನೆಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ವರೂಪ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿದೆ.

‘ತಿಲ್ಲಾನ’ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಪಲ್ಲಟದ ತಲ್ಲಣಗಳು:

ಪ್ರಭಾಕರ ನೀರುಮಾರ್ಗ ಅವರ ‘ತಿಲ್ಲಾನ’ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ತುಳುನಾಡಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಜೀವ ತುಂಬಿದೆ. ಅಂಗ-ಉಪಾಂಗಗಳು ಸೇರಿ ಒಂದು ದೃಢವಾದ ದೇಹ ರಚನೆಯಾಗುವಂತೆ, ‘ತಿಲ್ಲಾನ’ ಕಾದಂಬರಿಯ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪಾತ್ರಗಳು, ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಘಟನೆಗಳು ಸೇರಿಕೊಂಡು ಇಡೀ ಕಾದಂಬರಿಯ ಒಡಲನ್ನು ಸೊಗಸಾಗಿಸಿದೆ. ಭೂತಾರಾಧನೆಯ ಸೊಬಗನ್ನು ಬಿತ್ತರಿಸುವ ಜೊತೆ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ತುಳುವರ ಆಚಾರ ವಿಚಾರ, ಅವರು ಬದುಕನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಬಗೆ, ದೇವ-ಮಾನವ ಸಂಬಂಧ, ನಂಬಿಕೆಯನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿದ ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ಹಲವು ಸಂಗತಿಗಳು ಸೇರಿ ಓದುಗರನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಪುಳಕಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮತ್ತು ಆಲೋಚಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ.

ತುಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಭೂತಾರಾಧನೆಯನ್ನು ತುಳುನಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡುವ ಆನಂದವನ್ನು ತಿಲ್ಲಾನ ಕಾದಂಬರಿಯ ಓದು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಭೂತಾರಾಧನೆಯಲ್ಲಿನ ಸಂಭ್ರಮ ಮತ್ತು ಸನ್ನಿವೇಶಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟುವಂತೆ ನೈಜವಾಗಿ ‘ತಿಲ್ಲಾನ’ದಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಕಾದಂಬರಿ, ಹಲವು ಬಗೆಯ ತಲ್ಲಣಗಳನ್ನು ತನ್ನೊಳಗೆ ಅಂತರ್ಗತಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಭೂತಕಟ್ಟುವ ಕಲಾವಿದನೊಬ್ಬ ತನ್ನ ಬದುಕನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಎದುರಾಗುವ ತಲ್ಲಣಗಳು, ಭೂತಾರಾಧನೆಯಂತಹ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಕಲಾಪ್ರಕಾರಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಬೆಳೆಸುವ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಎದುರಾಗುವ ತಲ್ಲಣಗಳು, ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಎದುರು ಆಧುನಿಕತೆ ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗುವ ತಲ್ಲಣಗಳು, ಯಾವುದನ್ನು ಒಪ್ಪಬೇಕು, ಯಾವುದನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು? ಈ ಎರಡರ ನಡುವೆ, ಎದುರಾಗುವ ತಲ್ಲಣಗಳು-ಇವೆಲ್ಲವೂ ಕಾದಂಬರಿಯ ಓದಿನ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಎದುರಾಗುವ ಮಹತ್ವದ ಸವಾಲುಗಳಾಗಿವೆ.

ಇಂದು 'ಶಿಷ್ಟ' ಮತ್ತು 'ಪರಿಶಿಷ್ಟ' ಎಂಬ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳು ಅಥವಾ ವರ್ಗೀಕರಣ ಜಾನಪದ ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪ್ರಭಾವಿಸಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಈ ಬಗೆಯ ವರ್ಗೀಕರಣಗಳಿಗೆ ಅಧ್ಯಯನದ ನೆಲೆಯಿಂದ ವಿಶೇಷ ಮಹತ್ವ ಇರಬಹುದಾದರೂ ಅದು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಅಡ್ಡ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಅನೇಕ. ಯಾಕೆಂದರೆ 'ಶಿಷ್ಟ'ವು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ 'ಪರಿಶಿಷ್ಟ'ದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಸಾಧಿಸುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ನಾವು ನೋಡುವ ದೃಷ್ಟಿಯೂ ಸಹ ಹಾಗೆಯೇ ಬೆಳೆದುಬಂದಿದೆ. 'ಸುಸಂಸ್ಕೃತ'ರು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಅಸುಸಂಸ್ಕೃತರು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ವಿರೋಧವಾಗಿ ಬಳಸುವಂತೆ 'ಶಿಷ್ಟ' ಪರಂಪರೆಗೆ 'ಪರಿಶಿಷ್ಟ'ವನ್ನು ವಿರೋಧಿ ಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ಬಳಸುವ ಪ್ರಮೇಯವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಶಿಷ್ಟ ಪರಂಪರೆಯನ್ನೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ವರ್ತಮಾನದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜಾನಪದ ಅಥವಾ ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಪರಂಪರೆ ಎರಡನೇ ದರ್ಜೆಯ ಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ಗ್ರಹಿಕೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿದೆ. ಶ್ರೇಷ್ಠ ಜಾನಪದ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಅರ್ಥೈಸಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿರುವಂತಹ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಸಂಪತ್ತು ಅಪಾರವಾದದ್ದು. ಬದುಕುವ ಕಲೆಯನ್ನು ಬಲ್ಲ ಜನಪದರಿಗೆ ಈ ಬದುಕೇ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ 'ಕಲೆ'. ಸಾಗರದ ನೀರಿನಂತೆ ಎಷ್ಟು ತೆಗೆದರೂ ಮುಗಿಯದ 'ಕಾವ್ಯ ಸಾಗರ' ಈ ಜಾನಪದ. 'ತಿಲ್ಲಾನ' ಕಾದಂಬರಿಯದ್ದಕ್ಕೂ ಕೆಲವು ಘಟನೆಗಳ ನಡುವೆ ಮುಖಾಮುಖಿ ಎದುರಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಪ್ರದಾಯ-ಆಧುನಿಕತೆ, ಹಳ್ಳಿ-ಪಟ್ಟಣ, ಲಿಖಿತ-ಮೌಖಿಕ ಇವುಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಘರ್ಷದಲ್ಲಿ ಈ ಕಾದಂಬರಿ, ಮತ್ತಷ್ಟು ರಸವತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಸಂಘರ್ಷಗಳ ನಡುವೆ ನಿಂತು, ಫಲಾನುಭವಗಳನ್ನು ನೀಡಬೇಕಾದರೆ ಕಾದಂಬರಿಕಾರ ಹೆಚ್ಚಿನ ಎಚ್ಚರವನ್ನು ವಹಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ತುಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಭೂತಾರಾಧನೆ ಇತರ ಆರಾಧನೆಗಳಿಗಿಂತ ಹೇಗೆ ಭಿನ್ನ? ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ, ಆರ್ಥಿಕ, ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲಾ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಬೆಳಕಾಗಿರುವಂತಹ ಭೂತಾರಾಧನೆ, ಇಂದು ಯಾವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದೆ? ಭೂತಾರಾಧನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಧನಾತ್ಮಕ ಅಂಶಗಳಿರುವಂತೆ ಋಣಾತ್ಮಕ ಅಂಶಗಳು ಇದೆಯೇ? ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ, ಭೂತಾರಾಧನೆಯನ್ನು ಅವಲೋಕನ ಮಾಡುವಂತದ್ದು ಅವಶ್ಯವಲ್ಲವೇ? ಪರಿವರ್ತನೆ ಪ್ರಕೃತಿ ಸಹಜವಾಗಿರುವಾಗ ಭೂತಾರಾಧನೆಯನ್ನು ಇಂದು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಭೂತ ಕಟ್ಟುವವನ ಮಗನನ್ನು ನಾವು ಇಂದು ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಭೂತಾರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸುವಂಥದ್ದು ಎಷ್ಟು ಸರಿ? ವರ್ಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಬುನಾದಿಯಲ್ಲವೆ ಭೂತಾರಾಧನೆ? ಇವೆಲ್ಲವುಗಳನ್ನು ಎದು-

ರಿಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ 'ತಿಲ್ಲಾನ' ಕಾದಂಬರಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಕಾದಂಬರಿಕಾರನ ಸೃಜನಾತ್ಮಕ ಆಸಕ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಅನುಭವವೂ ಸೇರಿ 'ತಿಲ್ಲಾನ' ಎಂಬ ಆಧುನಿಕ ಕಥನ ಆಕೃತಿಗೊಂಡಿದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿನವನ್ನು ಮೀರಿ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಸೇರುವ ಕಥಾನಕ ಇದು ಕಾದಂಬರಿಯ ಮೊದಲ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಲೇಖಕರು ಹೇಳುವ ಮಾತು ಇಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುತ್ತದೆ. 'ತುಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಪೂರ್ವ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಾದ ಭೂತಾರಾಧನೆ ಎಂಬ ಕಾಯಕದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನು ಮುಡಿಪಾಗಿಟ್ಟು ಸತ್ಯ, ನಿಷ್ಠೆ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಕಲೆಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮಹೋನ್ನತ ಕಲೆಗಾರನಿಗಿಂತಲೂ ಮಿಗಿಲಾದ ಭೂತ ಕಟ್ಟುವವರ ಅದ್ಭುತ ಪ್ರತಿಭೆಯೇ ಲೇಖಕರಿಗೆ ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಬರೆಯಲು ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಾಗಿದೆ' ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ವತಃ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಭೂತಾರಾಧನೆಯನ್ನು ನಂಬಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಒಬ್ಬ ಹಿರಿಯ ಪ್ರತಿಭಾವಂತನ ಸಂವೇದನೆಯ ಕತೆ ಇದು. 'ಭೂತಾರಾಧನೆ' ಎಂಬ ಕಲೆಗೆ ತನ್ನ ಬದುಕನ್ನೇ ಮೀಸಲಿಟ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಬಿತ್ತರಿಸುವಂತಹ 'ತಿಲ್ಲಾನ' ಇನ್ನೂ ಅಮೋಘ.

ಸಾಮಾಜಿಕ ತುಳಿತದಿಂದ ನಲುಗಿ ಹೋದ ನಲಿಕೆಯವರು ದೈವದ ಆರಾಧಕರು. ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ನಿರರ್ಗಳವಾಗಿ ತುಳುನಾಡಿನ ವೀರರ ಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ಹಾಸು ಹೊಕ್ಕಾಗಿ ಪಾಡ್ಡನಗಳ ಮೂಲಕ ಬಿಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ಲೋಕವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಕ್ಷರ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳದೇ ಹೋದರೂ ಇವರ ಪ್ರತಿಭೆ ಯಾವ ಹಾಡುಗಾರನಿಗೂ, ಕವಿಗೂ ಕಡೆಮೆಯಿಲ್ಲ. ಭೂತಾರಾಧನೆಯ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ನಯನ ಮನೋಹರವಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾ, ವರ್ತಿಸುತ್ತಾ, ಸಭಿಕರ ಮನ ಸೂರೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಭೂತಾರಾಧನೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭೂತ ಕಟ್ಟುವವರ ಸ್ಥಿತಿ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜ ಅವರಿಗೆ ನೀಡುವ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಇವೆರಡೂ ಒಂದು ನಾಣ್ಯದ ಎರಡು ಮುಖಗಳಂತೆ ಏಕೆಂದರೆ ಭೂತ ಆವೇಶಗೊಳ್ಳುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಗೌರವಕ್ಕೆ 'ಪಾತ್ರಿ' ಪಾತ್ರನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ 'ಆವೇಶ' ಇಳಿದ ಮೇಲೆ ಅವನು ಜಾತಿಯ ಸೂತಕಗಳನ್ನು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತು ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ತುಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಕಲೆಗಳು ಮತ್ತು ಆ ಕಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುವವರು ಇಡೀ ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅತ್ಯಂತ ಕೆಳ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವವರು ಯಾಕೆ ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ನಿಗೂಢವಾದದ್ದು. ಭೂತಾರಾಧನೆ, ಸಿದ್ಧಿ ಆರಾಧನೆ, ಕುಣಿತಗಳಾದ ಆಟ ಕಳೆಂಜ, ಮಾದಿರ ಕುಣಿತ, ಪಿಲಿಪಂಜಿ ಕುಣಿತ, ಕರಂಗೋಲು ಕುಣಿತ, ಮುಡಿ ಕುಣಿತಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಯಾವುದೇ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವವರು ತುಳುನಾಡಿನ ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗದವರು, ಇವರು ನಿರೂಪಿಸುವ ಕಲೆ ಅಥವಾ ಆರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ತುಳುನಾಡಿನ ಮಣ್ಣಿನ 'ಸಂಸ್ಕೃತಿ' ಅಡಕವಾಗಿದೆ. ಈ ಮಣ್ಣಿಗೂ ಈ ಕಲೆಯನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿದ

ಜನರಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಅನುಬಂಧವಿದೆ.

ಹಿರಿಯನಿಗೆ ಭೂತಾರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಆಸಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ದೇವರ ಕೆಲಸವೆಂಬಂತೆ ಆತ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕ ಪಾಠ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲಿತಿದ್ದಾನೆ. ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಈ ಪಾಠ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರರ್ಗಳವಾಗಿ ಹೇಳಬಲ್ಲವನು. ಅಂತಹ ಕುಶಲತೆ ಅವನಲ್ಲಿದೆ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಭೂತ ಕಟ್ಟುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣರನ್ನಾಗಿರುವ ಆಸೆ ಅವನದು. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಆತ ಮತ್ತು ಅವನ ಮಡದಿಗೂ ದೊಡ್ಡ ವಾಗ್ವಾದವೇ ನಡೆದಿದೆ. ಆಕೆಗೆ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಉತ್ತಮ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುವ ಆಸೆಯಾದರೆ ಇವನಿಗೆ ಕಲಿಸಿ ಏನು ಗುಡ್ಡೆ ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ? ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಉಣ್ಣಲಿಕ್ಕೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಈ ತುಳುನಾಡಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಮುಂದೆ ಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹರಿಕಾರರನ್ನಾಗಿ ರೂಪಿಸಬೇಕೆಂಬ ಕನಸು ಹಿರಿಯನಿಗೆ. ಆದರೆ ಚೆಲುವಿಗೆ ಇದರಿಂದ ನಿರಾಸೆ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲರಂತೆ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ತುಂಬ ಕಲಿಯಬೇಕು. ಅವರು ದೊಡ್ಡ ಆಫೀಸರಾಗಬೇಕು ಎಂದೇ ನನ್ನ ಆಸೆ ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ.

ಹಿರಿಯ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಾದ ತನಿಯ ಮತ್ತು ಕರಿಯನಿಗೂ ಪಾಠ್ಯನ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಸಿನೆಮಾ ಹಾಡುಗಳೆಂದರೆ ಇಷ್ಟ. ಹಾಗಾಗಿ ಹಿರಿಯ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಇವನಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟಲೇ ಇಲ್ಲ. “ಮಕ್ಕಳೇ ನೀವು ಪಾಠ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಂಡು ಈ ಮಣ್ಣಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು, ಸಿನಿಮಾ ಹಾಡು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಾರದು ಅಂತ ನಾನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಹಾಡಿನ ಜೊತೆಗೆ ಪಾಠ್ಯಗಳನ್ನೂ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಿ”. ಅಪ್ಪಾ ಅಷ್ಟು ಉದ್ದುದ್ದದ ಪಾಠ್ಯಗಳನ್ನು ನಮಗೆ ನೆನಪಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕರಿಯ ತನ್ನ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡ. “ಹೌದಪ್ಪಾ ಬಹಳ ಬೋರು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ರುಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದೆಲ್ಲಾ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದವರಿಗಾಯಿತು ಎಂದು ತನಿಯ ಮೂಗು ತೂರಿಸಿದ”. ಮಕ್ಕಳೇ ನಿಮಗೆ ಈ ಪಾಠ್ಯನ, ಭೂತಾರಾಧನೆಯ ಮಹತ್ವ ಈಗ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ತುಳುನಾಡಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸಂಪತ್ತು ಅಡಗಿದೆ. ನೀವು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬಾರದು ಎಂದು ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

ತನ್ನ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ ಈಡೇರದಿರುವ ಪೂರ್ವಸೂಚನೆ ಅವನಿಗೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಮುಖ್ಯವೂ ಅಲ್ಲ ಅಮುಖ್ಯವೂ ಅಲ್ಲ. ಎರಡು ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನಾವು ಯೋಚಿಸ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಮತ್ತು ಆಧುನಿಕತೆಯಲ್ಲಿ

ಎಷ್ಟು ಗುಣವಿದೆಯೋ, ಅಷ್ಟೇ ಲೋಪವೂ ಇದೆ. ಇವತ್ತಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪಾಡ್ಡನಕ್ಕಿಂತ ಸಿನೆಮಾ ಹಾಡುಗಳೇ ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ತಪ್ಪಲ್ಲ. ಉದ್ದುದ್ದದ ಪಾಡ್ಡನಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಡಲು ನಮಗೆ ಸಂಯಮ ಮತ್ತು ಸಮಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಯುವ ಜನಾಂಗವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವ ಕರಿಯ, ತನಿಯರ ಮಾತು ಇಂದಿನ ಜನಾಂಗದ ಮಾತು, ಚಾರಿತ್ರಿಕತೆಯನ್ನು ಮರೆತು ಬಿಡುವ ಇಂದಿನ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಈ ಸಂಗತಿಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗದಿರುವುದು ವಾಸ್ತವ.

ನಾಗರಿಕತೆ ಎಂದಾಗ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುವುದೇ ಅಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ “ಸಿನೆಮಾಹಾಡು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಾರದು ಅಂತ ನಾನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಹಾಡಿನ ಜೊತೆಗೆ ಪಾಡ್ಡನವನ್ನೂ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಿ”. ಎನ್ನುವ ಹಿರಿಯನ ಮಾತು ಹಿರಿತನದ ಮಾತು. ಲೇಖಕರು ಆಧುನಿಕತೆ ಮತ್ತು ಪರಂಪರೆಯ ನಡುವಿನ ಸಮನ್ವಯವನ್ನು ಹಿರಿಯನ ಮೂಲಕ ಸಾಧಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಳೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಚಿಗುರನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಭೂತಾರಾಧನೆ ಒಂದು ಕಲೆ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲ, ಅದು ಒಂದು ಜನಾಂಗದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಕೂಡಾ, ಒಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ಅಸ್ತಿತ್ವವಿಲ್ಲ. ಒಂದರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಇನ್ನೊಂದರ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ. ಊರಿನಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣು ಇದ್ದು, ಅದು ಕೊಳೆತು ಹೋದರೆ ನಾವು ಮುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣು ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಆವಿಷ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುವಾಗ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ. ಇಂತಹ ವಿಪರ್ಯಾಯಗಳ ನಡುವೆ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ ಬಗೆಗೆ ಗಾಢವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸುವ ತುರ್ತನ್ನು ‘ತಿಲ್ಲಾನ್’ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಆಧುನಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇಂದು ಬಹುತೇಕವಾಗಿ ಹದಗೆಟ್ಟಿದೆ. ಸಂಪ್ರದಾಯದ ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಚಾಟಿಯೇಟು ಬಿದ್ದಿದೆ ಎನ್ನುವ ಆಂಶವನ್ನು ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು ಕರಿಯ, ತನಿಯ, ಕೃಷ್ಣನ ಪಾತ್ರಗಳ ಮೂಲಕ ನಿರೂಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕಾದಂಬರಿಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಮನಃ ಪರಿವರ್ತನೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇದನ್ನು ಸಾಂಕೇತಿಕವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಲು ತುಂಬಾ ಅವಕಾಶಗಳಿವೆ. ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿರುವ ಸ್ವಯಂ ವಿರೋಧಗಳ ಪದರ ಪದರವನ್ನೂ ಬಿಚ್ಚುವ ನೀರ್ಮಾರ್ಗರು ತನ್ನನ್ನು ಮೀರಿದ ಶಕ್ತಿಯ ಕಡೆಗೆ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ಒಯ್ಯುತ್ತಾರೆ. (ಪಂಜುಲಿಯಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯ ಹರಕೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸುವ ಮೂಲಕ), ‘ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಕೋಲ’ ಎನ್ನುವಂತೆ ವರ್ತಮಾನದ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯೂ ಇದೆ. ಆಧುನಿಕ ಸಮಾಜದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾದ ‘ಕೃಷ್ಣ’ನ ಸಂಶೋಧನೆಯ ನೆಲೆಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು ಬಹಳ

ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ಬೆಳೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವತ್ತು ಜಾನಪದದ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚೆಚ್ಚು ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಯುವ ಸಂಶೋಧಕರಿಗೆ ಕಿವಿ ಮಾತು ಇಲ್ಲಿದೆ. ನಿಜವಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ, ಸಂಶೋಧನೆ ಯಾವುದು ಎಂಬ ಸಂದೇಶ ತಿಲ್ಲಾನದ ಮೂಲಕ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಬದುಕನ್ನು ಕುರಿತ ಇಂತಹ ಮೂಲಭೂತ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಶೋಧಿಸುವಾಗ ನೀರ್ಮಾರ್ಗರು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವಿಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗದೆ ತಮ್ಮ ಸುತ್ತಲ ಸಮಾಜದ ಓರೆಕೋರೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಸಮಾನತೆ ಬಗ್ಗೆ ಎಚ್ಚರವನ್ನು ಕಾಯ್ದು ಕೊಂಡಿರುವುದು ಕಾದಂಬರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಮಹತ್ವದ ಆಯಾಮ ಲಭ್ಯವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ. ಈ ಮೂಲಕ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ಆಧುನಿಕ ಇರುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಹೊಸ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿ 'ತಿಲ್ಲಾನ' ಯಶಸ್ವಿ ಪ್ರಯೋಗವಾಗಿದೆ.

ಆಕರ ಗ್ರಂಥ:

1. ಪ್ರಭಾಕರ ನೀರ್ ಮಾರ್ಗ. (2000). ತಿಲ್ಲಾನ. ಹೇಮಾಂಶು ಪ್ರಕಾಶನ. ಮಂಗಳೂರು.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು:

1. ಚಿನ್ನಪ್ಪ ಗೌಡ ಕೆ. (2003). ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಿರಿ. ಮದಿಪು ಪ್ರಕಾಶನ. ಮಂಗಳಗಂಗೋತ್ರಿ.
2. ಮೋಹನ ಕೃಷ್ಣ ರೈ. (1999). ತುಳು ಸಂಸ್ಕೃತಿ: ಚತುರ್ಮಖಿ ಅಧ್ಯಯನ. ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ. ಹಂಪಿ.